

har studielån osv., så har han i dag flere penge netto til forbrug på bistandshjælp, end han havde før med en bruttoløn på 25.000 kr.

Det siger noget om, hvor absurd den såkaldte velfærdsmodel er blevet. Folk handler rationelt, og derfor har vi 1,9 mio. danskere på offentlige overførsler. Det er, fordi vi har skabt rammerne, så folk kan handle ud fra dem.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Nu er det begrænset, hvor langt vi kan komme rundt i de korte bemærkninger, men jeg kan sige til hr. Erhard Jakobsen, at man næsten hører det på den måde, at man ikke længere har ambitioner om fuld beskæftigelse, når nu arbejdsløsheden hænger andre steder. Det er netop det, jeg i dag fra denne talerstol har talt om: at få skabt nogle flere reelle job.

Dertil behøver vi kun at sige, at alle jo kender til trailerfolket, som man kan se hver eneste lørdag-søndag, hvilket ikke er så underligt, når man i dag skal arbejde fem timer for at betale en enkelt håndværkertime. Og så er vi tilbage ved de bogligt svage unge, der kunne tage en faglig uddannelse og få en rimelig tilværelse, fordi de ikke hører hjemme i informationsamfundet foran tastaturet.

Når hr. Villy Søvnald taler om det store bedrag, så er det store ord, men SF har jo tidligere opført sig som økonomisk utilregnelige. Jeg må så blot sige, at med hensyn til narko, de udstødte og lignende så er der vedtaget et lovforslag i denne finanslovssamling, som vi også står bag.

Når det bliver sagt, at lempelse af formueskat og andre ting skulle være sket for at tækkes de rigeste, så må jeg sige nej; det skulle være for, at vi kan sige: Det provenu, man kunne få for de ting, ødelægger en masse arbejdspladser og udhuler egenkapitalen i forbindelse med generationsskiftet m.v.

Når jeg blev angrebet for kun at nævne ét enkelt eksempel, så er det jo netop dét, som mange andre i dette Folketing, og som hr. Jørn Pedersen i kronikker og lignende har gjort: man har taget ansvaret fra de enkelte; der er ingen konsekvens af egne handlinger længere. Og så er det altså sådan, at man tager fat i noget helt grundlæggende hos folk, hvis man prøver at pille ansvaret fra de pågældende.

Det lyder nemt, når vi hører hr. Steen Gade komme med de kommentarer om, at jamen så skal folk bare smides på gaden. Det er ikke at

føre en ansvarlig socialpolitik, hvis vi hele tiden lader samfundet tage sig af alle slags opgaver i dette land. Og hvis det fortsætter, så er vi jo netop derhenne, hvor fællesskabet melder fra, dvs. fællesskabet over for den enkelte og det, at vi kan tage vare på hinanden.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Nu er det jo ikke muligt på to minutter at give en økonomisk redegørelse til sammenligning af Sverige og Danmark, som den socialdemokratiske ordfører bad mig om.

Vi ved jo alle sammen, at for bare få år siden var Sverige – ikke bare i Skandinavien, men også ude i verden – ligesom mønsterlandet. Det var et velfærdssamfund, som var efterstræbelssesværdigt. Men de gik jo for langt.

De var længst fremme. De havde det største skattetryk. Så begyndte de at sætte skatterne ned uden at spare og fik så et underskud på statsfinanserne, så man, når man ser statistikkerne, skulle tro, at det er Egypten, man har med at gøre, og ikke Sverige. Og nu er de på den. Nu er de truet. Velfærdssamfundet er truet på grund af dette enorme underskud.

Så bad den socialdemokratiske ordfører mig om at citere noget mere fra den svenske tidligere finansminister Kjell Olof Feldt. Det vil jeg da gerne gøre. Og det er så fra Politiken den 2. oktober 1994, hvor han siger:

»Mine følelser fortæller mig, at øget økonomisk ulighed og større spredning mellem høje og lave lønninger er forkert, men min fornuft trækker mig i den anden retning. Vi er kommet derhen, hvor en kassedame i Sverige tjener 12.000 kr. om måneden. En sygeplejerske, der har en lang uddannelse og tyve års erfaring, får 15.000 kr. En stor del af forskellen mellem lønnen for disse to personer snupper skatten, og herefter begynder staten at kæmpe med tilskud og bidrag for at udjævne satsen videre. Det siger sig selv. Det kan ikke gå.«

Det er jo også det, der gælder for Danmark. Og den svenske tidligere finansministers konklusion er, at det er fornuften, der skal råde. Det betyder jo ikke, at vi skal lave så store indkomstforskelle, at vi ryger over i den anden grøft. Det er ikke dét, der er tale om. Jeg vil opfordre kraftigt til, at vi ikke begynder at grave os ned i hver sin grøft og så skælder ud på hinanden.

Den er gal med vores velfærdssamfund! Og vi skal undgå det, svenskerne er røget ud i, og som nu betyder, at deres krone koster 75 øre.